

jeg er grunddilemmaet i selve sagen. Hvis ikke vi har tvang, så har vi set nogle eksempler på, at forbrydere nægter at se i øjnene, hvad det er, de har gjort – jeg tror sådan set, det er det, der sker – man nægter at konfrontere sig selv med sin forbrydelse, man fortrænger den, og så sidder man sådan set hellere tiden ud end at blive prøveløsladt.

Vi har jo set i hvert fald et enkelt eksempel på, at så går man ud og gentager det, man har gjort, hvilket var medvirkende til vores debat sidste gang.

Og dér er det nok rigtigt, at der skal sættes ind med langt mere pres – lad mig så kalde det sådan – over for forbryderen, end det har været muligt at gøre i dag, men det løser jo ikke det dilemma, at det er meget svært i Danmark, ikke bare fordi loven siger, at vi ikke må lave medicinsk behandling under tvang, men jo altså fordi der er dårligere erfaringer med behandling, der laves under tvang.

Jeg tror nok, at vi skal have nogle flere forsikringer fra ministeren om, at det er behandlingsdelen, den grundige sexologiske behandlingsdel, man primært lægger vægt på i dette her forslag, før vi skal være med. For det er så utrolig fristende at sige, at nu sætter vi folk i forvaring. Jeg ved godt, at det ikke er ministerens hensigt, men det er jo en meget nem måde at gøre det på, hvis man siger: Jamen vi vil hellere have, at der sidder ti ufarlige i forvaring, end at ét barn bliver krænket.

Jeg synes, det sådan set er det dilemma, vi står i. Og dér synes jeg, at vi godt vil have nogle forsikringer om, at det ikke bliver sådan, det bliver presset igennem, og også, at den medicinske kastration, som der er argumenteret utrolig dårligt for både i forslaget og i de svar, vi har fået indtil nu, også er noget, man i meget begrænset omfang bruger, om overhovedet.

Bjørn Elmquist (RV):

Vi havde jo en længere debat, i maj måned var det vist, da vi havde lovforslaget her til behandling i forrige folketingssamling, og derfor skal jeg være meget kortfattet her ved min ordførertale ved førstebehandlingen og hilse forslaget velkommen.

I mit parti er vi glade for, at vi nu får lejlighed til i Folketinget at tage fat i det igen. Vi vil gøre vores til, at vi kan blive færdige med det i denne folketingssamling – og gerne tidligt i denne folketingssamling.

De tre hovedelementer i forslaget synes vi alle om.

Først det om samfundstjenesten: Vi har med beklagelse noteret os, at antallet af domme til samfundstjeneste er faldet. Det ville selvfølgelig være godt, hvis det var en afspejling af, at kriminaliteten var faldende som sådan, men andelen af domme til samfundstjeneste har været for nedadgående. Også anklagemyndighedens anmodning om at få foretaget en egnethedsvurdering til samfundstjeneste har udvist et fald, og det er vi kede af, for vi mener, at samfundstjeneste er en af de alternative sanktionsformer, som meget gerne skulle finde udvidet anvendelse i de kommende år.

Derfor er vi også helt med på den nye idé, der lanceres her, om, at man skal kunne kombinere samfundstjeneste med en kort ubetinget frihedsstraf. Vi ser også meget gerne, at der udvides til andre forbrydelseskategorier end tidligere. Den forsigtighed, den varsomhed, det princip, det dogme, som man nærmest har anvendt tidligere her i Folketinget – og har fastholdt – ser vi meget gerne, at vi ændrer på.

Så er der elementerne i lovforslaget, som vedrører seksualforbrydelserne. Også her ser vi meget positivt på de forslag, som justitsministeren fremlægger. Det lægger op til mere behandling over for seksualforbrydelser forsøgsmæssigt, og det er vi også helt med på.

Den udvidelse, der er tale om på forvaringsområdet – domme til forvaring – mener vi også er forsvarlig og påkrævet, som tingene har tegnet sig i de senere år.

Vi har været inde på – det mener jeg vi var i udvalget, og det er så også noget af det, vi skal ind på igen – at man forestiller sig, at hvor vi i dag har 2 til 3 domme om året, så skal man op på måske 5 til 6 domme om året. Det har vi forstået på ministeren, og det vil vi så også gerne dyrke lidt videre. Det er så en gennemsnitsbetragtning.

Det er klart, at kommer der en meget alvorlig sag, som udvider antallet måske til 7, er der intet til hinder for – hverken hos anklagemyndigheden eller hos domstolene – at man kan gøre det. Og er der år, hvor situationen er så lykkelig, at vi ikke engang skal have en eneste dom til forvaring, så er det heller ikke i strid med lovforslagets ånd. Det er vi meget med på.

Vi vil også gerne se nøjere på de aspekter, som igen her blev rejst. Da jeg kom sent i salen, har jeg kun kunnet høre det, som SF's ordfører, fru Margrete Auken, sagde, netop det om den medicinske kastration, og hvad det fører til. Når vi taler om behandling, er det jo ikke alene en